

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Tdo/75/2020
Identifikačné číslo spisu: 0019010881
Dátum vydania rozhodnutia: 14.01.2021
Meno a priezvisko: JUDr. Peter Hatala
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2021:0019010881.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Petra Hatalu a sudcov JUDr. Juraja Klimenta a JUDr. Petra Štífta v trestnej veci obvineného K. K. X. Q. E. R. J. G. H. V. pre zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona, prerokoval na neverejnom zasadnutí konanom 14. januára 2021 v Bratislave dovolanie obvineného K. K., podané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Jozefa Fajčáka, proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 29. júla 2020, sp. zn. 7To/38/2020, a takto

rozhodol:

Podľa § 382 písm. c) Trestného poriadku dovolanie obvineného K. K. sa o d m i e t a.

Odôvodnenie

Rozsudkom Okresného súdu Michalovce (ďalej len „okresný súd“ alebo „prvostupňový súd“) zo 16. marca 2020, sp. zn. 8T/167/2019 bol obvinený K. K. uznaný za vinného zo zločinu vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Trestného zákona (ďalej len. „Tr. zák.“) s poukazom na § 139 ods. 1 písm. a) Tr. zák., na tom skutkovom základe, že

dňa 1. apríla 2018 v čase od 13:14 hod. do 16:03 hod. z miesta svojho trvalého bydliska - I. XX, okres K., prostredníctvom prístupu do internetu cez nezistenú IP adresu, použitím počítačovej siete, prostredníctvom sociálnej siete www.facebook.com, vystupujúc pod menom „R. P.“ požadoval od maloletej poškodenej M.B., nar. XX. S. XXXX, ktorá na uvedenej sociálnej sieti vystupovala pod menom „Q. C.“, aby prišla na web kameru a ukázala sa mu nahá, pričom jej hrozil, že ak tak neurobí, tak zverejní jej intímne fotografie, ktoré mu predtým dobrovoľne zaslala, pričom svojho konania sa dopustil napriek tomu, že mal vedomosť o tom, že maloletá poškodenej M.B., nar. XX. S. XXXX v tom čase je vo veku pätnásť rokov.

Za to bol obvinenému K. K. podľa § 189 ods. 2 za použitia § 42 ods. 1, § 41 ods. 2, § 39 ods. 1, § 38 ods. 3, § 36 písm. l), písm. n), § 37 písm. h) Tr. zák. uložený súhrnný trest odňatia slobody v trvaní tridsať mesiacov, na ktorého výkon bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. bol zrušený výrok o treste odňatia slobody v trvaní dvoch mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní dvanásť mesiacov uložený obvinenému trestným rozkazom Okresného súdu Michalovce zo 14. novembra 2018, sp. zn. 3T/129/2018, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Proti rozsudku prvostupňového súdu podal obvinený K. v zákonnej lehote priamo na hlavnom pojednávaní po vyhlásení rozsudku odvolanie (proti výroku o treste), ktoré následne odôvodnil prostredníctvom svojho obhajcu písomným podaním, doručeným prvostupňovému súdu 14. apríla 2020. Proti rozsudku prvostupňového súdu podala v zákonnej lehote priamo na hlavnom pojednávaní po vyhlásení rozsudku odvolanie (proti výroku o treste) taktiež prokurátorka Okresnej prokuratúry Michalovce (ďalej len „prokurátor“), ktorá ho odôvodnila písomným podaním, doručeným prvostupňovému súdu 15. apríla 2020

Krajský súd v Košiciach (ďalej len „krajský súd“) o odvolaní obvineného a prokurátora rozhodol na verejnom zasadnutí rozsudkom z 29. júla 2020, sp. zn. 7To/38/2020 takým spôsobom, že podľa § 321 ods. 1 písm. d), písm. e), ods. 2 Trestného poriadku (ďalej len „Tr. por.“) zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a podľa § 322 ods. 3 Tr. por. a § 189 ods. 2 Tr. zák., za použitia § 42 ods. 1, § 41 ods. 2, § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4, § 38 ods. 2, § 36 písm. l), § 37 písm. h) Tr. zák. obvinenému K. K. uložil súhrnný trest odňatia slobody v trvaní tridsaťdva mesiacov, na výkon ktorého bol podľa § 48 ods. 2 písm. a) Tr. zák. zaradený do ústavu na výkon trestu odňatia slobody s minimálnym stupňom stráženia.

Podľa § 42 ods. 2 Tr. por. zrušil výrok o treste trestného rozkazu Okresného súdu Michalovce zo 14. novembra 2018, sp. zn. 3T/129/2018, ktorým bol obvinenému uložený trest odňatia slobody v trvaní dvoch mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní dvanásť mesiacov, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad.

Krajský súd zároveň podľa § 319 Tr. por. odvolanie obvineného K. K. zamietol.

Dňa 7. decembra 2020 bolo Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky (ďalej len „najvyšší súd“) predložené dovolanie obvineného proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 29. júla 2020, sp. zn. 7To/38/2020 a rozsudku Okresného súdu Michalovce zo 16. marca 2020, sp. zn. 8T/167/2019, spísané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Jozefa Fajčáka (doručené prvostupňovému súdu 28. augusta 2020, č. l. 212 - 215 spisu). Ako dovolacie dôvody pritom obvinený označil dôvody uvedené pod písm. i) § 371 ods. 1 Tr. por. (t. j., že rozhodnutie je založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť).

Obvinený v podanom dovolaní namietal, že okresný, ako ani krajský súd v prejednávanej veci neskúmali, či obvinený splnil podmienky na vyslovenie, že sa v skúšobnej dobe stanovenej trestným rozkazom Okresného súdu Michalovce zo 14. novembra 2018, sp. zn. 3T/129/2018, ktorá uplynula dňa 13. februára 2020 osvedčil. Obvinený zastáva názor, že súdy v danom prípade zrušením trestného rozkazu zrušili niečo, čo už neexistovalo. Obvinený zároveň argumentoval, že lehoty uvedené v ustanovení § 50 Tr. zák., na ktoré krajský súd poukázal v odôvodnení napadnutého rozsudku, sa týkajú iného prípadu.

Vzhľadom na skutočnosť, že krajský súd nenapravil pochybenia okresného súdu, ktorý neskúmal, ako sa obvinený správal v skúšobnej dobe stanovenej trestným rozkazom Okresného súdu Michalovce zo 14. novembra 2018, sp. zn. 3T/129/2018 a tým pádom nevyriešil predbežnú otázku či obvinený splnil podmienku pre vyslovenie, že sa po podmienenom odsúdení dotknutým trestným rozkazom v skúšobnej dobe osvedčil, obvinený zastáva názor, že v danom prípade došlo k porušeniu § 41 a § 42 Tr. zák.

S poukazom na vyššie uvedené obvinený navrhol, aby najvyšší súd vyslovil porušenie zákona v

ustanovení § 41 a § 42 Tr. zák., zrušil rozsudok Krajského súdu v Košiciach z 29. júla 2020, sp. zn. 7To/38/2020 vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu a taktiež rozsudok Okresného súdu Michalovce zo 16. marca 2020, sp. zn. 8T/167/2019 vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, ako aj všetky ďalšie rozhodnutia na tento výrok obsahovo nadväzujúce, ak vzhľadom na zmenu, ku ktorej došlo zrušením, stratili podklad. Zároveň navrhol, aby po zrušení veci najvyšší súd prikázal okresnému súdu, aby vec v potrebnom rozsahu znovu prerokoval a rozhodol. V závere dovolania obvinený uviedol, že žiada prepustiť z väzby na slobodu (pozn. aut.: správne má byť z výkonu trestu odňatia slobody).

Dňa 31. augusta 2020 bolo prvostupňovému súdu doručené doplnenie dovolania obvineného (č. l. 217 spisu), spísané prostredníctvom jeho obhajcu JUDr. Jozefa Fajčáka, v ktorom uviedol, že trest uložený rozsudkom krajského súdu považuje za neprimerane prísny vzhľadom na všetky okolnosti prípadu, na postoj odsúdeného v tejto veci a na osobu poškodenej. Zároveň opravil znenie poslednej vety dovolania z 28. augusta 2020 v zmysle, že žiada o prepustenie z výkonu trestu (pozn. aut.: namiesto prepustenia z väzby).

Po postupe v zmysle ustanovenia § 376 Tr. por. sa k dovolaniu obvineného vyjadril prokurátor podaním z 2. októbra 2020 (č. l. 221 - 222 spisu), v ktorom uviedol, že má za to, že skutočnosti uvádzané obvineným v dovolaní nezakladajú dovolacie dôvody v zmysle ustanovenia § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por.

Prokurátor poukázal na skutočnosť, že z obsahu dovolania obvineného nie je zjavné, z akých dôvodov mu mal byť nesprávne uložený trest a taktiež, z akého dôvodu považuje uložený trest za neprimerane prísny.

Uviedol, že dovolacia argumentácia obvineného je totožná s jeho obranou, ktorú uplatnil na hlavných pojednávaniach pred okresným a krajským súdom, ako aj v podanom odvolaní proti rozsudku prvostupňového súdu, zdôrazniac, že súdy sa so všetkými uplatnenými námietkami už zaoberali.

S prihliadnutím na jednotlivé okolnosti prípadu prokurátor konštatoval, že napadnuté rozhodnutia okresného a krajského súdu ohľadom uloženia súhrnného trestu považuje za zákonné, správne a odôvodnené.

Vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti navrhol, aby najvyšší súd dovolanie obvineného K. K. postupom podľa § 382 písm. c) Tr. por. odmietol.

Dňa 23. októbra 2020 bolo prvostupňovému súdu doručené oznámenie opatrovníka poškodenej M. B., JUDr. Martina Kostreja, v ktorom uviedol, že poškodená sa po oboznámení s aktuálnym stavom veci nechce vyjadriť k dovolaniu obvineného, ako ani k vyjadreniu prokurátora.

Najvyšší súd ako súd dovolací (§ 377 Tr. por.) postupom podľa § 378 Tr. por. predbežne preskúmal dovolanie i predložený spisový materiál a zistil, že dovolanie je prípustné [§ 368 ods. 2 písm. h) v spojení s písm. a) Tr. por.], bolo podané oprávnenou osobou [§ 369 ods. 2 písm. b) Tr. por.], prostredníctvom obhajcu (§ 373 ods. 1 Tr. por.) a tiež v lehote a na mieste, kde možno tento mimoriadny opravný prostriedok podať (§ 370 ods. 1, ods. 3 Tr. por.). Najvyšší súd zároveň zistil aj to, že podané dovolanie je potrebné odmietnuť na neverejnom zasadnutí, lebo je zjavné, že nie sú splnené dôvody dovolania podľa § 371 Tr. por.

Úvodom rozhodnutia o dovolaní je nutné vo všeobecnosti zdôrazniť, že dovolanie predstavuje mimoriadny opravný prostriedok, keď nielen z označenia tohto opravného prostriedku, ako mimoriadneho, ale predovšetkým zo samotnej úpravy dovolania v Trestnom poriadku je zjavné, že dovolanie nie je určené k náprave akýchkoľvek pochybení súdov, ale len tých najzávažnejších. Tie sú ako dovolacie dôvody výslovne uvedené v § 371 Tr. por., pričom v porovnaní s dôvodmi ustanovenými v Trestnom poriadku pre zrušenie rozsudku v odvolacom konaní sú koncipované podstatne užšie.

Dovolanie smeruje proti rozhodnutiu, ktorým bola vec právoplatne skončená. Predstavuje tak výnimočný prielom do inštitútu právoplatnosti, ktorý je dôležitou zárukou stability právnych vzťahov a

právnej istoty. Možnosti podania dovolania, vrátane dovolacích dôvodov, sú striktne obmedzené, aby sa širokým uplatnením tohto mimoriadneho opravného prostriedku nezakladala ďalšia riadna opravná inštančia a dovolanie nebolo chápané len ako „ďalšie“ odvolanie.

Pokiaľ ide o otázku viazanosti dovolacieho súdu dôvodmi dovolania, ktoré sú v ňom uvedené v zmysle § 385 ods. 1 Tr. por., k tomu je dôležité poznamenať - tak ako to napokon najvyšší súd už stabilne zdôrazňuje v rámci svojej rozhodovacej činnosti - že táto sa týka vymedzenia chýb napadnutého rozhodnutia a konania, ktoré mu predchádzalo (§ 374 ods. 1 Tr. por.) a nie právnych dôvodov dovolania uvedených v ňom v súlade s § 374 ods. 2 Tr. por. z hľadiska ich hodnotenia podľa § 371 Tr. por. Teda zjednodušene povedané, podstatné sú vecné argumenty uplatnené dovolateľom a nie ich subsumpcia (podradenie) pod konkrétne ustanovenia § 371 Tr. por. (viď k tomu bližšie R 120/2012).

A napokon ešte pred vysporiadaním sa s konkrétnymi uplatnenými námietkami obvineného sa žiada úvodom vo všeobecnosti tiež uviesť, že dovolací súd je vždy viazaný konečným skutkovým zistením, resp. skutkovými závermi, ktoré vo veci urobili súd prvého a druhého stupňa, a teda dôvodom dovolania nemôžu byť nesprávne skutkové zistenia, čo je zrejme z dikcie § 371 ods. 1 písm. i) časť vety za bodkočiarkou Tr. por. Dovolací súd skutok ustálený súdmi nižšieho stupňa nemôže ani meniť, ani dopĺňať (to neplatí len pre posúdenie dôvodnosti dovolania ministra spravodlivosti podaného podľa § 371 ods. 3 Tr. por.).

Pokiaľ ide o samotnú dovoláciu argumentáciu obvineného, ťažisko tejto tvorila námietka, že postupom krajského súdu, ktorý nijakým spôsobom nezohľadnil skutočnosť, že v čase jeho rozhodovania (rovnako ako v čase rozhodovania prvostupňového súdu) uplynula skúšobná doba stanovená trestným rozkazom Okresného súdu Michalovce zo 14. novembra 2018, sp. zn. 3T/129/2018 v súvislosti s povolením podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody a pristúpil bez ďalšieho skúmania splnenia podmienok pre rozhodnutie o osvedčení sa obvineného v skúšobnej dobe, k uloženiu súhrnného trestu, došlo k porušeniu ustanovenia § 42 ods. 1 v spojitosti s § 41 ods. 2 Tr. zák.

V posudzovanej veci bol uplatnený dovolací dôvod uvedený v ustanovení § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por., v zmysle ktorého dovolanie možno podať, ak je rozhodnutie založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia; správnosť a úplnosť zisteného skutku však dovolací súd nemôže skúmať a meniť.

Čo sa týka predmetného dovolacieho dôvodu, tak z jeho znenia, ako aj z inštitútu dovolania, ako mimoriadneho opravného prostriedku je zrejme, že trestné konanie je v zásade dvojinštančné. Dovolací súd je tak viazaný zisteným skutkovým stavom veci tak, ako ho ustálili súdy nižšej inštanície. Rovnako nie je oprávnený ani posudzovať spôsob hodnotenia dôkazov a závery, ktoré z dokazovania súdy vyvodili a ktoré sú podkladom pre zistenie skutkového stavu.

V dôsledku uvedeného iba s poukazom na nesprávne skutkové zistenia alebo na nesúhlas s hodnotením vykonaných dôkazov nemožno potom vyvodzovať predmetný dovolací dôvod. Ten je totiž daný len v tých prípadoch, keď je rozhodnutie súdu založené na nesprávnom právnom posúdení zisteného skutku alebo na inom nesprávnom hmotnoprávnom posúdení. Ustanovenie § 371 ods. 1 písm. i) Tr. por. teda vyjadruje zásadu, že účelom dovolacieho konania je posudzovanie právnych otázok, nie posudzovanie správnosti a úplnosti zistenia skutkového stavu.

V rámci posudzovania existencie tohto dovolacieho dôvodu súd skúma, či skutok ustálený súdmi v pôvodnom konaní bol správne podradený (subsumovaný) pod príslušnú skutkovú podstatu trestného činu upravenú v Trestnom zákone. Len opačný prípad odôvodňuje naplnenie tohto dovolacieho dôvodu. Do úvahy prichádzajú alternatívy, že skutok mal byť právne kvalifikovaný ako iný trestný čin alebo, že skutok nie je trestným činom.

Spomenutý dovolací dôvod napĺňa aj zistenie, že rozhodnutie je založené na nesprávnom použití iného hmotnoprávneho ustanovenia. Pod nesprávnym použitím iného hmotnoprávneho ustanovenia sa rozumie

napr. nedostatočné posúdenie okolností vylučujúcich protiprávnosť činu (§ 24 až 30 Tr. zák.), premlčania trestného stíhania (§ 87 Tr. zák.), ďalej pochybenie súdu pri ukladaní úhrnného trestu, súhrnného trestu, spoločného trestu alebo ďalšieho trestu (§ 41 až § 43 Tr. zák.) a pod., i ukladania trestu obzvlášť nebezpečnému recidivistovi podľa § 47 ods. 2 Tr. zák.

V súvislosti s námietkou obvineného spochybňujúcou správnosť uloženia súhrnného trestu okresným, resp. krajským súdom, ktoré mali podľa názoru obvineného prihliadnuť na skutočnosť, že obvinenému v čase ich rozhodovania uplynula skúšobná doba stanovená trestným rozkazom Okresného súdu Michalovce zo 14. novembra 2018, sp. zn. 3T/129/2018 a pred rozhodnutím vo veci vyriešiť otázku, či sa obvinený v skúšobnej dobe podmieneného odkladu výkonu trestu odňatia slobody, ktorý mu bol uložený predmetným trestným rozkazom osvedčil, najvyšší súd uvádza, že takáto povinnosť súdu nevyplýva zo žiadneho zákonného ustanovenia.

Z obsahu predloženého spisového materiálu má najvyšší súd za preukázané, že obvinený bol trestným rozkazom Okresného súdu Michalovce zo 14. novembra 2018, sp. zn. 3T/129/2018 uznaný vinným z prečinu zatajania veci podľa § 236 ods. 1 Tr. zák., za čo mu bol uložený trest odňatia slobody v trvaní dvoch mesiacov s podmieneným odkladom jeho výkonu na skúšobnú dobu v trvaní dvanásť mesiacov. Skúšobná doba začala v zmysle § 50 ods. 1 Tr. zák. plynúť deň nasledujúci po dni nadobudnutia právoplatnosti rozsudku, resp. trestného rozkazu. Vzhľadom na skutočnosť, že predmetný trestný rozkaz nadobudol právoplatnosť dňa 13. februára 2019 [podľa § 356 písm. b) Tr. por. dňom späťvzatia odporu zo strany obvineného], skúšobná doba v trvaní dvanásť mesiacov začala plynúť dňa 14. februára 2019 a uplynula dňa 14. februára 2020.

Následne Okresný súd Michalovce rozsudkom zo 16. marca 2020, sp. zn. 8T/167/2019, odsudzuje obvineného za zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák., ktorý spáchal skôr, ako bol doručený trestný rozkaz Okresného súdu Michalovce zo 14. novembra 2018, sp. zn. 3T/129/2018, uložil obvinenému súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 41 ods. 2 Tr. zák., pričom zároveň podľa § 42 ods. 2 Tr. zák. zrušil výrok o treste, uložený obvinenému trestným rozkazom Okresného súdu Michalovce zo 14. novembra 2018, sp. zn. 3T/129/2018.

Na základe podaného odvolania Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 29. júla 2020, sp. zn. 7To/38/2020 zrušil napadnutý rozsudok prvostupňového súdu vo výroku o treste a spôsobe jeho výkonu, pričom obvinenému opätovne uložil súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 41 ods. 2 Tr. zák., za súčasného zrušenia výroku o treste, uloženého obvinenému trestným rozkazom Okresného súdu Michalovce zo 14. novembra 2018, sp. zn. 3T/129/2018.

Najvyšší súd v tejto súvislosti označil za rozhodujúcu skutočnosť, že v čase rozhodovania okresného, ako aj krajského súdu v prejednávanej veci nedošlo zo strany Okresného súdu Michalovce, ako súdu príslušného v zmysle § 406 ods. 2 Tr. por. na vydanie rozhodnutia o osvedčení obvineného v skúšobnej dobe, k vydaniu takéhoto rozhodnutia, pričom zároveň neuplynula ani Trestným zákonom stanovená lehota podľa § 50 ods. 5 citovaného zákona pre vznik zákonnej fikcie, že sa obvinený v súdom stanovenej skúšobnej dobe osvedčil (ktorá nastane v prípade, ak súd v lehote jedného roka od uplynutia skúšobnej doby neurobil rozhodnutie podľa odseku 4 bez toho, aby mal na tom odsúdený vinu). Predmetná lehota v danom prípade uplynie 14. februára 2021.

Pokiaľ ide o zákonnú fikciu neodsúdenia podľa § 50 ods. 7 Tr. zák., táto vzniká dňom právoplatnosti uznesenia, ktorým súd vyslovil, že sa podmienčne odsúdený osvedčil alebo súčasne so vznikom fikcie o osvedčení po uplynutí zákonom stanovenej lehoty. Vzhľadom na skutočnosť, že ani jedna z uvedených právnych skutočností v čase rozhodovania krajského súdu nenastala, nebolo možné v danej veci konštatovať splnenie podmienok podľa § 42 ods. 3 Tr. zák., v zmysle ktorého sa ustanovenie o súhrnnom treste nepoužije, ak skoršie odsúdenie je takej povahy, že sa na páchatel'a hľadá, ako keby nebol odsúdený alebo ak skorší rozsudok bol vydaný súdom iného členského štátu Európskej únie. Z uvedeného dôvodu najvyšší súd označil postup krajského súdu, ktorý obvinenému uložil súhrnný trest podľa § 42 ods. 1 Tr. zák. v spojení s § 41 ods. 2 Tr. zák. za zákonný.

Najvyšší súd v predmetnom kontexte zároveň na dôvažok uvádza, že obvinenému bol v prejednávanej veci uložený nepodmienečný trest odňatia slobody na dolnej hranici zákonom zníženej trestnej sadzby trestu odňatia slobody o jednu tretinu za použitia § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 per analogiam Tr. zák. Z uvedeného dôvodu, by ani prípadný záver dovolacieho súdu o nesplnení podmienok pre uloženie súhrnného trestu podľa § 42 ods. 1 v spojení s § 41 ods. 2 Tr. zák. nebol spôsobilý zásadne ovplyvniť postavenie obvineného v danej veci.

Z uvedeného dôvodu najvyšší súd dospel k záveru, že vyššie špecifikovaná námietka obvineného smerujúca k spochybneniu správnosti postupu krajského súdu pri ukladaní súhrnného trestu, nenapĺňa žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Tr. por.

V rámci doplnenia dovolacej argumentácie obvinený namietal taktiež primeranosť uloženého trestu, avšak bez bližšej konkretizácie okolností, ktoré by odôvodňovali takýto záver. Vo vzťahu k predmetnej námietke obvineného najvyšší súd uvádza, že táto tak, ako bola formulovaná, nie je preskúmateľná dovolacím súdom v dovolacom konaní, keďže dôvodom dovolania v zmysle § 371 ods. 1 písm. h) Tr. por. môže byť len uloženie trestu mimo zákonom ustanovenej trestnej sadzby alebo uloženie takého druhu trestu, ktorý zákon za prejednávaný trestný čin nepripúšťa.

V posudzovanom prípade sa však o takúto situáciu nejedná, nakoľko obvinenému bol uložený taký druh trestu, ktorý zákon umožňuje uložiť pre trestný čin, z ktorého bol obvinený uznaný za vinného [zločin vydierania podľa § 189 ods. 1, ods. 2 písm. b) Tr. zák.] a tiež aj v rámci zákonom stanovenej trestnej sadzby zníženej na základe aplikácie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 per analogiam Tr. zák. Najvyšší súd považuje rozsudok krajského súdu v otázke vysvetlenia úvah, ktoré ho viedli k záveru o potrebe uloženia trestu odňatia slobody v tam uvedenej výmere, vrátane aplikácie zmierňujúcich ustanovení, za dostatočne odôvodnený.

Najvyšší súd však zároveň zistil, že v prejednávanej veci došlo zo strany krajského súdu k nesprávnej aplikácii príťažujúcej okolnosti podľa § 37 písm. h) Tr. zák. Ustálená judikatúra totiž vylučuje zdvojenie, teda súčasnú aplikáciu ustanovenia § 37 písm. h) Tr. zák. (posudzovanie spáchania viacerých trestných činov ako príťažujúcej okolnosti) a asperačnej zásady podľa § 41 ods. 2 Tr. zák. Krajský súd v danom prípade postupoval v rozpore so zjednocujúcim stanoviskom trestnoprávneho kolégia najvyššieho súdu zo 14. júna 2010, Tpj 104/2009, k rozdielnemu výkladu § 37 písm. h) Tr. zák. v otázke pojmu „viac“ trestných činov, v zmysle ktorého spáchanie zbiehajúceho sa trestného činu sa v súlade so zásadou *ne bis in idem* vyjadrenou v § 38 ods. 1 Tr. zák. nepoužije ako príťažujúca okolnosť podľa § 37 písm. h) Tr. zák., ak by išlo zároveň o okolnosť, ktorá podmieňuje použitie vyššej trestnej sadzby, pričom môže ísť aj o okolnosť podľa ustanovenia všeobecnej časti Trestného zákona (§ 41 ods. 2 Tr. zák.).

Napriek vyššie uvedenému pochybeniu najvyšší súd zároveň jedným „dychom“ dodáva, že hoci v prípade správneho postupu, teda v prípade nezohľadnenia spáchania viacerých trestných činov ako príťažujúcej okolnosti v zmysle § 37 písm. h) Tr. zák., by prevaha poľahčujúcich okolností, ktorou bola v trestnej veci obvineného skutočnosť podľa § 36 písm. l) Tr. zák. (obvinený sa priznal k spáchaniu trestného činu a trestný čin úprimne oľutoval), mohla viesť k postupu podľa § 38 ods. 3 Tr. zák., teda k zníženiu hornej hranice zákonom ustanovenej trestnej sadzby o jednu tretinu, avšak vzhľadom na skutočnosť, že v prejednávanej veci bol obvinenému ukladaný trest na dolnej hranici zákonom stanovenej trestnej sadzby zníženej na základe aplikácie § 39 ods. 2 písm. d), ods. 4 per analogiam Tr. zák., zistené porušenie zákona nebolo spôsobilé zásadným spôsobom ovplyvniť postavenie obvineného.

Z vyššie prezentovaných záverov je potom zrejmé, že v rozsahu námietok vymedzených v dovolaní obvineného nie je naplnený žiadny z dovolacích dôvodov podľa § 371 ods. 1 Tr. por., a preto najvyšší súd rozhodol tak, ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu opravný prostriedok nie je prípustný.